

VOLG MIJ

Angela Clarke

Volg mij

the house of books

Oorspronkelijke titel: *Follow Me*

Oorspronkelijk uitgegeven door: AVON, Londen 2015

© Angela Clarke, 2015

© Vertaling uit het Engels: Davida van Dijke, 2016

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2016

© Omslagfoto & -ontwerp: www.the-parish.com

© Lay-outontwerp: HarperCollinsPublishers Ltd

Omslagbelettering: Studio Jan de Boer, Amsterdam

Foto auteur: © Tim Wheeler

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 4960 3

ISBN 978 90 443 4961 0 (e-book)

NUR 305

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor de originele steengoede journalist Amy Jones

#FML — F*CK MY LIFE

Zaterdag 31 oktober 05.35

Freddie stond in de deuropening van de slaapkamer op Blackbird Road 39, Londen, postcodedistrict E14. Ze zag bloed. Veel bloed. De kunststof overall die ze aanhad, ritselde in hetzelfde ritme als haar schokkerige, panische ademhaling. De blauwe muren waren met rood bespat, alsof er een voedselgevecht had plaatsgevonden met verdunde ketchup van de Lidl. Maar het was geen tomatensaus. Ze kon het proeven: een metaalachtige smaak. Het plakte op haar tong. Ze zweette zo heftig dat er slordige lokken van haar dikke kroeshaar tegen haar voorhoofd kleefden, haar bril van haar neus dreigde te glijden en haar poriën opengingen. Haar lichaam absorbeerde de geur van opdrogend bloed.

Haar huid prikte van angst. De bloedbron was rechts van haar, nu nog onzichtbaar achter de halfopen deur. Ze had nog tijd om 'm te smeren. Rechtsomkeert maken. Wegwezen. Ze kon binnen dertig minuten thuis zijn en doen alsof er niets gebeurd was. Zware voetstappen dreunden op de trap achter haar. Er kwamen mensen aan. Ze moest beslissen.

Sleep het verhaal binnen, grijp je kans. Het is nu of nooit. Leven is het meervoud van lef. Wie waagt, die wint. Freddie had vaak de spot gedreven met de inspirerend bedoelde slagzinnen boven foto's van zonsondergangen en ander natuurschoon, die je regelmatig tegenkomt op Facebook. Dus viel het haar tegen van zichzelf dat, nu ze op het kruispunt van haar leven stond, er niets anders in haar opkwam dan louter clichés.

Om haar gedachten af te kappen, stapte ze naar voren. Het is net als in horrorfilms, sprak ze zichzelf inwendig moed in. Je hebt het allemaal al eerder gezien. (Die keer dat ze even moest gaan liggen nadat ze een onthoofdingsvideo op internet had bekeken, telde niet mee. Dit was anders. Ze was er nu klaar voor.) Ze draaide zich om.

De vloer golfde onder haar voeten. Het bovenlichaam van wat ooit een man geweest was, lag ineengezakt op een bureau. Zijn hals was doorgesneden als een salamiworst en hij zat met zijn blote voeten in een plas bloed. Op een computerbeeldscherm kronkelde een caleidoscopische wormhole-screensaver, die het bloed in haar richting leek te stuwen. Juist voordat alles donkerrood werd voor haar ogen, hoorde ze de stem van haar jeugd vriendin Nasreen Cudmore: ‘Freddie Venton, wat doe jij hier in godsnaam?’

Vijftien uur eerder
Vrijdag 30 oktober 14.32

Freddie zat op de vensterbank met haar telefoon tegen haar oor gedrukt. Ze deed verwoede pogingen om zich af te sluiten voor de naborrelende lunchgasten in Café Queen Elizabeth, onder haar verdieping op de begane grond. Niet te geloven dat haar mobiel hier in Dalston, hartje Londen, alleen op deze plek in haar kamer ontvangst had. Haar nieuwe huisgenoot... hoe heette hij ook weer, gedrongen gozer, brillette, had een baan in de advertentieverkoop en ging na zijn werk altijd stappen. Pete? P-dinges. Hij sloop door haar woongedeelte, op weg naar de keuken, terwijl zijn lippen geluidloos ‘sorry’ vormden. Had zeker een vrije dag.

Ze knikte naar hem. Drie mensen in één krappe tweekamerflat met woonkeukentje had een geweldig plan geleden om geld te besparen. Maar dat was vijf huisgenoten geleden, toen ze de twee meisjes met wie ze deze flat deelde daadwerkelijk kende. Nu sliep ze in de woonkeuken. Ze had de bank opgeëist als bed, en Jan en

alleman struinde door haar woonruimte heen om ontbijtgranen uit de keukenkast te pakken. Privacy en normaal bereik voor haar mobiele telefoon waren fijne dingen voor andere mensen.

Freddie trok een gekke bek naar haar spiegelbeeld in de jarenzeventigspiegel, die tegenover haar hing, boven de nephaard in jarendertigstijl. Haar bruine haar, dat een vriendin met de keukenschaar had geknipt, viel niet langs haar gezicht maar kroesde alle kanten op, alsof ze een elektrische schok had gekregen. Met rood haarkrijt bewerkte krullen zigzagden tussen haar doe-het-zelfponny door, waar de kleurstof plaatselijk niet goed had gehecht. Haar benen, die onder haar nachtpon uitstaken, bleven onveranderlijk mollig, hoewel ze op haar werk continu moest lopen en ze de aanbevolen tienduizend stappen per dag ruimschoots haalde. (Nou ja, de nachtpon was eigenlijk een t-shirt dat ze aan een lang vergeten onenightstand had overgehouden.) Tenzij ze haar middel met haar handen of een strakke riem in elkaar perste, leek het niet alsof ze een taille had. Haar romp was vierkant, net als die van haar moeder, met toevoeging van een stel borsten die praktisch in de steigers moesten worden gezet om ze te ondersteunen. Haar bril met het rechthoekige zwarte plastic montuur wiebelde op haar neus. Geen traditionele schoonheid.

Haar headset klikte en ze hoorde het lawaai van het drukke redactie bureau.

‘Freddie, zeg het eens.’ Sandra, de adjunct-hoofdredacteur van *The Family Paper Online*, klonk moe en gestrest. Zoals gebruikelijk. ‘Zijn er problemen met de kopij voor deze week?’

‘Nee. Geen problemen.’ Freddie drukte haar rug tegen het koude vensterglas om ontvangst te blijven houden. ‘Alleen schrijf ik nu al drie jaar de column “Studentenleven”...’

‘Wat vliegt de tijd toch, hè, als je dit soort leuke dingen doet.’

Freddie dacht aan de afgelopen twee jaar. Af en toe had ze in de bijstand gezeten. Ze had gelegenhedenbaantjes bemachtigd als hulpserveerster op late feestjes, terwijl ze overdag achter elkaar artikel-

voorstellen produceerde, die ze aan dagbladredacteuren mailde. Ze had vliegensvlug onbetaalde artikeltjes of gratis reportages in elkaar gedraaid voor welke opdrachtgever dan ook. Het was één waas van koffie, sigaretten en onbetaalde rekeningen, sinds ze was afgestudeerd. ‘Ja, het is leuk. En populair. Vorige week hebben meer dan negentigduizend mensen mijn online column gelezen of gedownload, toch?’

Sandra verwaardigde zich er niet toe om dit getal te bevestigen of te ontkennen.

‘Dus vroeg ik me af of ik, gezien de populariteit van de column die ik schrijf, ervoor betaald zou kunnen krijgen.’

Stilte aan de andere kant van de lijn. Alleen het geroezemoes van het drukste en meest gehate redactie bureau van het Verenigd Koninkrijk was te horen: het luidruchtige geploeter en gezwoeg, begeleid door een regen van krachttermen, waarmee de krant tot stand kwam. Alle journalisten hielden je voor dat dit het bestbetaalde werk was dat je je kon wensen. Maar voor diezelfde krant had Freddie 165 columns van achthonderd woorden geschreven, waarmee ze om precies te zijn geen cent had verdiend.

‘Sandra?’

‘Dat past niet in ons budget. Als je de column in de gedrukte editie geplaatst kon krijgen, dán zou je betaald worden.’ Sandra slaakte een zucht.

Van ergernis, dacht Freddie, niet van spijt of medeleven. ‘Hoe moet ik dat aanpakken?’ Alsof jij dat niet voor me zou kunnen regelen, luie troela.

‘Ik zal erover nadenken. Ik mail je nog.’

Dacht het niet.

‘Hebben we dit al niet eens eerder geprobeerd?’ Sandra klonk alsof ze op het punt stond in te dommelen.

We? Er bestaat geen ‘we’ in dit geval, Sandra. Jij knijpt ertussen uit met je maandelijks goedgevulde loonzakje, en ik zit in mijn woonkeuken-slaapkamer uit te knobbelen waar ik deze maand van moet eten. ‘Ja.’

‘Wat zeiden ze toen?’

‘Het perspectief van studenten deed te jong aan voor de doelgroep van de echte, papieren krant.’ *Snobistische babyboomers.*

‘De digitale lezers zijn gek op jouw verhalen over losbandige studenten, Freddie. Ze genieten ervan.’

Ze genieten ervan om erop af te geven. Vorige week had ze een stukje geschreven over een nachtelijke slemppartij die doorging tot een paar uur voor een belangrijk tentamen. Compleet verzonnen. Zij en haar studiegenoten hadden tot in de late uurtjes angstig zitten blokken, avond aan avond, terwijl ze zagen hoe de instortende economie alles om zich heen opslokte als een zwart gat. Betaalde stages, begeleide startersbanen, fatsoenlijke arbeidsvoorwaarden, sociale voorzieningen. Ze had haar studietijd net zo goed kunnen besteden aan het achteroverslaan van halveliterglazen wodka. ‘Ik ben twee jaar geleden afgestudeerd, ik zit niet eens meer op de universiteit.’

‘De keus is aan jou. Het is allemaal nuttige ervaring die je opdoet.’

Ervaring. Alles was nuttige ervaring. Gratis artikelen schrijven voor een landelijke krant, een baantje scoren bij koffieketen Espress-oh om haar rekeningen te kunnen betalen, artikelvoorstellen ophoesten, steeds maar woorden eruit wringen voor nop. Wanneer zou al die ervaring eindelijk eens iets opleveren? Wanneer had ze genóég ervaring opgedaan? ‘Ik mail je de kopij nu meteen.’

‘Laten we binnenkort samen een drankje doen.’

Dat zou niet gebeuren. Mensen met betaalde banen zeiden dat om van je af te zijn. Zij hoefden niet te netwerken. Ze hadden geen zin in nog meer aanslagen op hun kostbare tijd. Als ze klaar waren met hun werk wilden ze naar huis, op de bank hangen en hun nieuwste dvd-box kijken. Drankjes waren voor degenen die ergens een ingang nodig hadden. Drankjes waren kutsmoezen.

Freddie liet haar telefoon op de vensterbank liggen. Ze moest eigenlijk slapen. Wat had ze vandaag tot nu toe gepresteerd? Om

zes uur 's ochtends was ze klaar met haar werk bij *Espress-oh*. Onderweg naar huis in de bovengrondse metro, de *Ginger Line*, had ze zitten broeden op nieuwe ideeën. Om halftien kwam de eerste opdracht binnen, en daarna nog twee. Bij alle drie ging het om artikeltjes van minder dan duizend woorden die binnen een paar uur ingeleverd moesten zijn. Er zat maar één betaalde opdracht tussen. Een stukje voor een met privé-geld gefinancierde satirische website, dat dertig pond opleverde. Wat een schatjes toch, die rijkelui-skinderen. Ze zwommen in het geld van hun ouders, dus hadden ze niet het zakelijk inzicht om hun medewerkers onbetaald te laten sloven om werkervaring op te doen.

Ze klikte op 'Mail vernieuwen' op haar Mac. Geen nieuwe berichten. Ze klikte nogmaals op Vernieuwen. Daarna checkte ze haar Twitter-account, Facebook-pagina, WhatsApp en Snapchat. Ze ging het hele rijtje af en begon weer van voren af aan. Rond en rond. In afwachting. Van wat? Iets. Iets belangrijks.

Ze legde haar bril op de salontafel, sloot haar ogen en trok haar dekbed over zich heen. Ze was bijna twintig uur in touw geweest. Haar huisgenoot, Pete of hoe hij ook mocht heten, schuifelde geruisloos door de woonkeuken, maar verbrak helaas de stilte toen hij hete thee op zijn duim morste en vloekte. Ze mocht hem wel. Goeie vent. Ze viel al snel in slaap.

Haar hoofd schudde. Nee, trilde. Ze had de telefoon al opgepakt voordat haar brein begon te werken.

'Hallo Freddie, met Neil. Neil Sanderson.'

The Post. Kwaliteitskrant. Ze had hem ontmoet op de award-uitreikingen voor het krantenvak, waarvoor ze een kaartje had geritseld. Daarna hadden ze contact gehouden via Twitter.

'Hoi Neil.' Ze nam een grote slok koude koffie terwijl ze op de vensterbank klauterde. Kop erbij, Freddie, vooruit. Werk aan de winkel. 'Ik heb bekeken wat je me gemaïld hebt, en het is echt heel goed.'

Fuck!

‘Je schrijfstijl is pakkend, je argumenten zijn steekhoudend en goed onderbouwd,’ vervolgde hij.

Fuck, fuck!

‘Maar ik kan er niets mee.’

Fuck. ‘Waarom niet?’

‘Het punt is, Freddie, je bent een eerste klas schrijfster, maar dat is tegenwoordig niet genoeg. Het wemelt van de eerste klas schrijvers in de wereld, en door internet is het alleen maar makkelijker geworden om ze te vinden. Je moet net dat beetje meer hebben, waardoor je eruit springt.’

‘Zoals wat?’ Ze wist niet of ze nog veel extra’s te geven had.

‘Heb je dat artikel van Olivia Williams gezien over haar ontvoering door Somalische piraten? Laura McBethans blog over hoe ze het vliegtuigongeluk van Asiana Airlines heeft overleefd? Of Gaz Wagons rechtstreekse microblogs tijdens de Londense rellen? Allemaal uitmuntende verslaggeving. Allemaal vernieuwers. Allemaal in één klap beroemd.’

‘Dus ik moet ervoor zorgen dat ik gekidnapt word of dat ik betrokken raak bij een rel? Dat ga ik meteen regelen.’

Neil lachte. ‘Wat is je achtergrond? Ben je opgegroeid in een probleemwijk?’

Ze dacht aan haar ouders. Haar moeder was lerares op een basisschool, haar vader was gemeenteambtenaar – geweest althans, voor hij met vervroegd pensioen ging vanwege één wazig moment te veel op zijn werk. Ze woonden in een keurige wijk in een van de groene voorsteden van Londen. ‘Ehm, nee.’

‘Jammer, dat is heel erg in op dit moment. Connecties met de lagere landadel dan?’

Wat was dit? Een online spelletje getiteld: ‘Bij wie hoor jij... de arme sloebbers of de rijke stinkers?’

Neil vervolgde: ‘Kijk maar naar *Made in Chelsea*, dat is waanzinnig populair. Mensen zijn geobsedeerd door steenrijke kakkers.’

‘Ik ben middenklasse.’

‘Middenklasse zoals Kate Middleton?’

‘Niemand is middenklasse zoals Kate Middleton. En prins Harry is inmiddels ook bezet, toch? Dus dat wordt niets.’ Mijn carrière is afgelopen op mijn drieëntwintigste. Ik zit in het verdomhoekje vanwege de normale banen van mijn ouders, en omdat ik de mazzel heb dat ik niet in een natuurramp verzeild ben geraakt, dacht Freddie.

‘En je bent niet zwart?’

Herinnerde hij zich nog wel dat ze elkaar persoonlijk ontmoet hadden? ‘Waarom zou dat relevant zijn?’

‘Ik ben gewoon op zoek naar een unieke invalshoek.’

‘Dus als je zwart bent is dat een unieke invalshoek?’

‘Stukken over de etnische belevingswereld zijn heel populair bij lezers.’

‘Zal ik mijn Aziatische vriendinnen, die in dezelfde straat gewoond hebben als ik, die op dezelfde school en dezelfde universiteit hebben gezeten als ik en hetzelfde salaris krijgen als ik, vragen of ze jou willen bellen? Om hun etnische belevingswereld met je te delen?’

Neil lachte. ‘Oké, dan zul je het op de ouderwetse manier moeten blijven proberen. Ga door met je naam in druk te laten verschijnen, en met een beetje geluk peuter je ergens een contract los.’

Ze voelde zich lekgeprik. ‘Hoe is het jou gelukt?’

‘Stukjes geschreven voor een plaatselijke krant en mezelf opgewerkt tot ik in landelijke kranten werd gepubliceerd. Ik ben via een betaalde stage bij *The Post* terechtgekomen.’

Een betaalde stage. De kans daarop was nog kleiner dan de kans dat je een ticket boekte voor een vliegtuig dat uiteindelijk zou crashen. Het was even stil.

‘Je kunt altijd een carrièreswitch overwegen. Ik betaal mijn accountant goudgeld, om maar iets te noemen.’ Neil klonk alsof hij maar deels een grap maakte.

‘Bedankt. Ik bedoel voor je advies en zo.’

‘Graag gedaan. Veel succes.’ Hij klonk neerslachtig. Of schuldig.

‘Je moet het verhaal binnenslepen, Freddie. Je kans grijpen. Manoeuvreeer jezelf in lastige situaties. Hou je oren en ogen goed open.’ Hij probeerde haar op te peppen.

‘Zal ik doen.’ Ze deed haar best om optimistisch te klinken. ‘Er komt wel iets.’

Na het telefoongesprek lag Freddie naar het door nicotine verkleurde plafond te kijken. Neils woorden speelden door haar hoofd. *Je moet het verhaal binnenslepen.* Als ze nu haar moeder belde, zou ze geheid een goedbedoeld pleidooi moeten afwimpelen om die ‘Londengekte’ op te geven en terug te komen naar Pendrick, het forensenstadje waar ze was opgegroeid. Haar moeder begreep niet dat ze iets anders wilde met haar leven dan solliciteren naar een baan op het gemeentekantoor van Pendrick. Ze wilde iets bijdragen aan een betere wereld. Getuige zijn. Misschien ooit oorlogscorrespondent worden. Het was halfvijf’s middags en het werd al donker. De nacht eiste zijn terrein op.

#YOLO – JE LEEFT MAAR EEN KEER

Vrijdag 30 oktober 20.05

“Tatoeages of piercings mogen niet zichtbaar zijn.” Freddie stroopte de mouwen van haar zwarte blouse op tot net onder haar tattoo van Jane en de draak. “Medewerkers mogen een zwarte blouse en broek naar eigen keuze dragen, maar mensen schaffen graag onze bedrijfskleding aan met het logo van Espresso-oh erop.” Ze stopte haar H&M-blouse in haar broek. “Alle medewerkers krijgen de wereldberoemde schort en pet, om die tijdens het werk vol trots te dragen!” Freddie bond de gele schort rond haar middel. Alsof het niet erg genoeg was dat je hier de grootste zeurkousen (klanten) moest voorzien van extra karamelsiroop, dwongen ze je ook nog om je te uit te dossen als een geflippte banaan.

‘Kijk niet zo zuur! Een lach is de kortste afstand tussen jou en de klant!’ Dan, de filiaalmanager van de Espresso-oh-vestiging in St.-Pancras, verscheen in het gangetje dat ze de personeelsruimte noemden. Zijn nepbruine huid stak alarmerend oranje af tegen zijn gele Espresso-oh-kleren. Hij leek op een fruitschaal van Picasso.

Freddie hengstte met haar vuist tegen de overvolle vuilniszakken die onder het veel te kleine keukenwerkblad waren geschoven. *Tien tekenen dat je je baas haat* (onthouden: grappige GIF’jes zoeken op internet om het artikelvoorstel op te leuken). Ze tilde de zak op waarvan ze wist dat er eten in zat dat over de datum was. ‘De vuilniszakken puilen onder het werkblad uit, Dan,’ zei ze. ‘Ik ga deze even in de buitencontainer gooien.’

‘Gauw dan, er wachten klanten op je om blij gemaakt te worden,’ zei Dan zonder op te kijken van zijn inventarisatieklembord.

“Alle voedselafval van Espresso dient te worden verbrand.” Met de zak in haar handen geklemd liep Freddie door de personeelsuitgang, een achterdeur die uitkwam in het grote stationsgebouw St.-Pancras. Vlak bij de uitgang naar de metro bleef ze staan. Hier waren de buitencontainers, waartussen zich een weldoorvoede ratenpopulatie ophield. Ze wachtte tot haar ogen zich aangepast hadden aan het halfdonker, en float. Ze zag een flauwe beweging een eindje achter de containers, in de verste, duisterste hoek. ‘Kath, ben jij het?’ riep ze.

Een bejaarde vrouw, gekleed in de overblijfselen van een gescheurde rok en meerdere truien over elkaar, schuifelde behoedzaam het schemerige licht in. Haar grijze lange haar hing in slierten rond haar schouders. Ze glimlachte haar gelige tanden bloot naar Freddie. ‘Mooie avond om mekaar weer es te zien.’

‘Maar wel wat kouder dan toen we elkaar in juli opzochten, hè? Weet je nog?’ Kathy werd steeds warriger en Freddie had ergens gelezen dat je tegen mensen die dementeren of aftakelen door ouderdom, moest blijven verwijzen naar de werkelijkheid.

‘Tuurlijk weet ik dat nog,’ zei Kathy. ‘Pat en ik hebben je toen nog om een sigaret gevraagd.’

‘Ja, precies,’ zei Freddie. ‘Ik had rookpauze. En wat hebben jullie me toen verteld over vroeger?’ Ze keek snel over haar schouder om te checken of er niemand achter haar aan naar buiten kwam.

‘O! We hebben hier zoveel lol gehad indertijd. De meiden en ik. Dit was onze stek,’ antwoordde Kathy glimlachend.

‘Zo is het,’ zei Freddie. Tot de stadsvernieuwing korte metten maakte met de beschutte stukken openbare ruimte waar jij en de andere ex-sekswerkers sliepen, en hier een hele batterij hippe winkeltjes en trendy cafeetjes bouwde. Ze kon niet over Kath en de anderen schrijven, want daarmee riskeerde ze dat de particuliere bewakers hun verblijfplaats ontdekten. Maar ze kon etenswaren

‘recyclen’, die bestemd waren voor de afvalcontainer. ‘Alsjeblieft.’ Ze stak de zak naar voren. Er zat een lelijke snee in Kathy’s hand. ‘Wat is er gebeurd?’

‘O, een paar dronken tieners. Ze hebben me slaapzak meegenomen.’ Kathy begon door de pakjes en bakjes te rommelen. ‘Zitten er vandaag van die lekkere druiven-kaasdingetjes bij? Daar ben ik gek op.’

‘Heb je je slaapzak teruggekregen?’ Freddie probeerde Kathy’s aandacht vast te houden.

‘Nee.’ Ze viste een verpakte sandwich uit de vuilniszak en stopte die in de zak van haar rok.

Het was bitterkoud buiten, dus waar sliep Kathy dan onder? ‘Heb je aangifte gedaan bij de politie?’

Kathy lachte. ‘Die geven niks om types as mij, liefje. Maar maak je niet te sappel. Ik voel me top.’ Ze gaf een kneepje in Freddie’s arm en Freddie voelde hoe dun haar vingers waren. ‘Ik zal ervoor zorgen dat de andere meisjes hun deel krijgen.’ Kathy frommelde de zak dicht. Ze slofte langzaam terug naar de branddeur, die Freddie op een kier had gezet onderweg naar haar werk.

Freddie besloot op Amazon een betaalbare slaapzak te zoeken en die aan Kathy te geven. Ze had haar schat van een collega, Milena, overgehaald om deze verboden voedseldonaties samen te doen, meestal om de beurt. ‘Tot morgen, Kath,’ zei ze. ‘Dan zal Milena of ik je hopelijk weer iets komen brengen. En als Dan me niet in de weg loopt, probeer ik iets warmes voor jullie mee te snaaien om te drinken, goed?’

De oude vrouw stak haar hand op ten afscheid.

‘Hier, Kathy, wacht even.’ Ze rende naar Kathy toe om haar laatste sigaret in de hand te drukken.

‘Daar zal Pat blij mee zijn,’ zei Kathy.

‘Ja,’ knikte Freddie, hoewel ze wist dat Pat in september dood was aangetroffen, gestorven door onderkoeling. De autoriteiten waren niet geïnteresseerd. De Nationale Gezondheidsdienst en de stichting

voor daklozenopvang waarmee Freddie had gepraat, waren te overbelast om hierheen te komen op zoek naar een oude, dementerende vrouw. Kathy had de gemiddelde levensverwachting van iemand die langdurig dakloos was al ver overtroffen. Ze was een ouwe taaie. ‘Probeer jezelf warm te houden, oké?’ Freddie draaide zich om en liep terug naar haar werk. *Wrede verspilling: eten bestemd voor de vuilnisbak kan levens redden.*

Toen ze binnenkwam knikte ze naar Milena, die er met haar lange donkerbruine paardenstaart en hoge Bulgaarse jukbeenderen ongelooflijk goed uitzag in dat maffe Espress-oh-tenue. Zou ze een interview willen geven? *De realiteit van een immigrant. Twee banen, een heao-studie en met z'n drieën een kamer delen. Laat Londen haar onmisbare, stille werkrachten in de steek?*

‘Freddie?’ Dan had haar in de smiezen. Hij zou toch niets gezien hebben?

Ze keek toe terwijl hij zijn hand in de stoffige koffiebonen stak, die een langgerekte, interactieve uitstalling langs de kassa vormden. ‘Vergeet nooit dat dit magische bonen zijn, hè.’

O, gelukkig. Hij wilde alleen nog wat onzinnig motiverend gewauwel aan haar kwijt. Achter zijn rug inspecteerden een paar klanten aandachtig de kleffe sandwiches, en sloeg Milena herhaaldelijk met haar hand tegen haar voorhoofd.

20.19 uur. Nog 9 uur en 41 minuten te gaan. Hebben lang-en-gelukkigkindersprookjes de Y-generatie geprogrammeerd om vast te lopen?

Zaterdag 31 oktober 04.43

Mensen die letterlijk stierven van verveling: acht gevallen. Een chat-signaal van WhatsApp flikkerde op Freddie's telefoon, die onder de kassa lag waar de klanten hem niet konden zien.

Een witte tekstballon van Milena, die buiten een rookpau-

ze hield. Er stond: ‘Dan is...’ gevolgd door een rijtje lachende poep-emoji’s.

Freddie typte terug: ‘Espress-klojo.’

‘Kan ik jou hierop aanspreken?’

Ze stopte de telefoon in haar zak, keek op en zag een dronken man in krijtstreppak, die voor haar stond te waggelen op zijn benen. Zijn ogen waren bloeddoorlopen.

‘Kijk!’ Hij porde in de snee fruittoast die hij op een bordje op de toonbank had neergelegd. ‘Er zitten geen rozijnen in dit stuk. Alle rozijnen zitten in de andere plak.’

Ze wachtte berustend af.

‘Klopt niet.’ Hij priemde zijn vinger weer in de richting van de fruittoast en raakte de rand van het papieren bordje. De half opgegeten stukken toast gleden eraf en vielen op de amandelbiscotti’s, die deze maand in de aanbieding waren.

Zucht. Toen ze de toast wilde oprapen, graaide hij met zijn koude vochtige hand naar de hare en trok haar over de toonbank naar zich toe.

‘Of mag ik anders je telefoonnummer?’ Zijn stinkende bieradem walmde in haar gezicht.

Ze keek hulpzoekend de espressobar rond. Een Japans stel met gebogen hoofden en oordopjes in, merkte niets op. Het clubje kwebbelende vrouwen dat hier urenlang had gezeten, was vertrokken. Dan was in het magazijn. Ze stond er alleen voor.

‘Geef es een kussie.’ De man deed een uitval naar haar.

Schaamte vlamde in haar op, en veranderde pijlsnel in woede. Ze wong haar hand los en keilde de plakken fruittoast in zijn gezicht. ‘Sodemieter op!’

Dan kwam uit het magazijn gesneld, gealarmeerd door het shockerende geluid van een luidkeels pratende werknemer. Hij schoot regelrecht op de dronken man af. ‘Meneer, het spijt me vreselijk. Er is duidelijk sprake van een misverstand. Ik weet zeker dat Freddie u kan helpen.’

Wel alle... 'Dan, wat wil je nou? Dat ik me laat betasten vanwege een paar kutplakken fruittoast?'

Milena kwam snel binnenlopen door de glazen deur. Had ze het gezien?

'Die Freddie toch! Altijd weer de grapjas uithangen!' Dan lachte als een gillende fluitketel.

'Meneer, ik maak nieuwe fruittoast voor u klaar. Gaat u alstublieft zitten. Ik kom het u brengen.' Milena's oogverblindende glimlach had een overrompelend effect op de man met de bloeddorlopen ogen.

'Is goed,' zei hij, plotseling zo mak als een lammetje.

'De klant heeft altijd gelijk.' Dan keek Freddie dreigend aan. Alsof dit háár schuld was! 'Maar hij...'

'Kan me niet schelen, Freddie. Je moet het goede zien in al onze klanten. Stel jezelf voor dat je intiem met hen bevriend bent.'

'Daar was ik godsklere juist bang voor!'

'Het taalgebruik van Espress-oh-medewerkers hoort van dien aard te zijn dat hun moeder zich er niet voor hoeft te schamen,' fluisterde Dan luid.

Freddie gebaarde driftig naar de zatlap die nu met zijn gezicht op de toonbank lag te slapen. Uit zijn mondhoek bubbelde een kwijlsliert in de richting van de afgekeurde fruittoast. Ze gilde: 'Als mijn moeder hierbij was, zou ze tegen die gore klootzak zeggen dat hij moest opzouten!'

'Zo is het genoeg! Jij neemt pauze. Nu!'

Woedend ramde ze met beide handen tegen de glazen deur. Ze stormde naar de treinperrons. Een paar geharde figuren zaten ineengedoken tussen hun koffers op de koude metalen bankjes, wachtend op de eerstvolgende Eurostar.

Al dat geld om het station te renoveren en dan vergaten ze om er deuren in te zetten? Nog een schepje boven op het ontmoedigingsbeleid jegens Kathy en haar dakloze vriendinnen. De ijzige tocht op de perrons werkte bijna net zo goed als een scherpgepunt hek.

Onderweg naar de taxistandplaats, waar ze een sigaret wilde bietsen van een taxichauffeur, zag Freddie haar opeens: Nasreen Cudmore.

Nasreen, met wie ze sinds haar zesde vrijwel dagelijks had gespeeld. Tot... nee, daar kon ze nu niet over nadenken. Het moest acht jaar geleden zijn.

Nasreen was niet veranderd. Ja, toch wel. Haar wangen waren niet meer mollig en ze was lang geworden, net als haar vader. Minstens een meter drieënzeventig, gokte Freddie. Haar absurd lange, zwarte haar, dat vroeger tot haar middel kwam, was afgeknipt. Nu hing het als een sluik, glanzend gordijn tot op haar schouders. Een perfecte combi met haar cappuccinokleurige huid. Freddie nam het allemaal met gemengde gevoelens in zich op, maar ze kon er niet omheen: Nasreen Cudmore was een heel mooie vrouw geworden.

Wat deed zij nou hier op dit tijdstip, zo onwijs vroeg in de ochtend? Nasreen droeg een spijkerbroek en hoody, en ze stond bij een groepje mensen die ook allemaal in vrijetijdskleding waren. De meesten leken twintigers of dertigers. Eén man was iets ouder, waarschijnlijk begin veertig. Hij was breedgeschouderd, had een heel kort stekeltjeskapsel à la Bruce Willis en droeg een blauw dons-jack dat tot halverwege was dichtgeritst. Eronder was een strak wit t-shirt zichtbaar. Een vriendengroepje dat was wezen stappen? Of zo'n godsgruwelijk saai klinkend bedrijfsuitje?

Freddie herinnerde zich dat ze Fiona Cogswell ooit was tegengekomen in een tijdelijke tequilabar in Shoreditch, East End. Ze hadden even gepraat over wat hun vroegere klasgenoten van Pen-drick High zoal deden. Het was een hoop geleuter over veelal werk-loze managementadviseurs en aio's die zich bezighielden met het schrijven van een waardeloos proefschrift, in afwachting van een economische opleving. Maar één opmerkelijk stukje info sprong eruit: Nasreen Cudmore was bij de politie gegaan.

Ze keek nog eens naar Nasreens groepje. Allemaal mannen verder, allemaal met nette korte kapsels – volgens voorschrift, zou je bijna denken. Politie. Undercover? Een politie-inval ergens? *Je moet*

het verhaal binnenslepen. Neils advies echode in haar hoofd. Achter haar wachtte Dan op haar nederige excuses. En Freddie kreeg een plan.

Terwijl ze haar petje in haar achterzak propte, liep ze op haar oude schoolvriendin af. ‘Nasreen! O, mijn god! Je bent het echt!’

Nasreen schrok. Ze draaide zich om en staarde naar de gele schort en het rode haar. ‘F... Freddie?’

Freddie, die zich ineens weer een onbeholpen tiener voelde, bleef glimlachen. Van dichtbij zag ze dat Nasreens gezicht harder was dan vroeger.

‘Cudmore?’ onderbrak de oudere man in het donsjack hen. Hij wilde Freddie duidelijk weg hebben. Ze was iets op het spoor.

‘Sorry, ik heb nu geen tijd.’ Nasreen was zichtbaar in verlegenheid gebracht.

Hier blijven, jij. ‘Zit je op Facebook of Twitter?’

‘Ehm... nee.’

Omdat je bij de politie werkt. ‘Gmail? Google Plus... zit je op Google Plus?’

‘Ja. Ik denk het wel.’ Nasreen keek over haar schouder, de donsjackman gromde iets naar haar.

‘Tof! Wat is je e-mailadres? Geef me je telefoon even, dan kan ik het mijne erin typen, oké?’ Ze had één kans om dit te fiksken.

Nasreen, die met de seconde chagrijniger keek, overhandigde Freddie haar iPhone.

‘Hier, zet jij je mailadres in de mijne.’ Freddie trok haar telefoon uit haar zak, waarbij haar gele honkbalpet op de grond viel. Terwijl ze haar mobiel aan Nasreen gaf draaide ze zich snel om, om de pet op te rapen. Op hetzelfde moment opende ze Nasreens Google+-app, en tikte op Menu > Instellingen > Locatie delen. Het jarenlang volgen van exen via internet wierp nu zijn vruchten af. Ze tikte op Contacten en terwijl ze zich langzaam omdraaide, voegde ze daar haar eigen naam, telefoonnummer en e-mailadres aan toe. Ze tikte op de belknop.

Freddies telefoon, die Nasreen in haar hand hield, zoemde zacht. 'Nu heb ik je nulzes.' Ze lachte breed naar Nas en stak haar haar telefoon toe om te ruilen.

'Leuk.' Nasreen glimlachte flauwtjes.

'Wie was dat?' vroeg donsjack aan Nasreen toen Freddie bij hen vandaan liep.

'Niemand. Gewoon iemand die ik ken van vroeger...'

Terwijl Freddie haar pet weer op haar hoofd zette, voelde ze het opkomende verdriet tegen het gele onding drukken. Ze betekende niets meer voor Nasreen. Maar misschien was dat wel zo makkelijk? Ze tikte de pincode van haar telefoon in en opende Google+. Er verschenen miniatuurfotootjes van haar vrienden en vriendinnen op het stratenplan. Daar was Milena, locatie: St.-Pancras Station. En daar, tegen Milena's minifoto aan gedrukt, zag Freddie het vierkantje van een nieuw, leeg profiel: Nasreen Cudmore.

Hebbes!

#FF – FOLLOW FRIDAY

Zaterdag 31 oktober 04.59

Freddie vertraagde haar pas. Ze wreef hard over haar ogen, in de hoop dat haar mascara zou uitlopen. Kon je jezelf krijtwit dénken? Met haar ene arm rond haar maag gekromd, liet ze zich tegen de glazen deur van Espress-oh vallen.

Dan en Milena keken op.

‘Gaat het?’ Milena legde de hete paninitang neer.

‘Ik snap nu waarom ik zo kwaad werd. Ik voel me niet zo best.’ Vanuit haar ooghoek zag ze Nasreen en haar collega’s het station uit gaan. Ze liepen in de richting van een politiebusje dat kwam aanrijden. Dans gezicht was één grote weifelende frons. ‘Ik weet bijna zeker dat ik gewoon ongesteld moet worden, maar ik heb ontzettend overgegeven, het ging maar door...’ *Drie... twee...*

‘Overgegeven!’ Dan was in twee stappen bij haar.

‘Het zal toch niet die superbesmettelijke buikgriep zijn waarover je ons verteld hebt, die heerste in het Kuala Lumpur-filiaal?’ brabbelde ze vlak bij zijn paniekerige gezicht.

Dan was verrassend efficiënt als hij onder druk stond. Hij had haar, met jas en al, in minder dan een minuut de espressobar uit geloodst.

‘Weet niet of ik nog kan lopen.’ Freddie boog zich diep voorover terwijl Dan haar gele schort onder haar jas probeerde te moffelen. Hij bleef schichtig rondkijken, alsof een controleur van de Voedsel- en Warenautoriteit pardoës tevoorschijn zou kunnen springen van

achter een van de bomen langs de oprit naar het station. Het zweet parelde in oranje druppels op zijn voorhoofd.

‘Ik roep een taxi voor je!’ fluisterde hij luid.

‘Ik ben blut.’

‘Hier!’ Dan trok wat bankbiljetten uit zijn portefeuille en stopte ze in haar hand. ‘We moeten je hier weg krijgen. Ik bedoel, je moet naar huis.’ Hij stak zijn hand op naar een naderende zwarte taxi en werkte haar snel door het achterportier de auto in. ‘Dalston, ze woont in Dalston.’

Dan was duidelijk blij dat hij een ramp had afgewend. Freddie zag vanaf de achterbank van de taxi dat hij een flacon uit zijn zak haalde en uitgebreid ontsmettingsmiddel over zijn handen sprayde. Veiligheid voor alles.

Toen de taxi de verkeerslichten passeerde ging Freddie rechtop zitten. Ze pakte haar telefoon en volgde de knipperende Nasreen Cudmore, die zich sprongsgewijs voortbewoog door Londen. ‘Hé makker, de plannen zijn veranderd. Zo te zien moet ik naar het centrum, nee, daar nog voorbij, naar Canary Wharf. Wil je me daarheen brengen? Bedankt.’

Boven de Theems dansten felgekleurde lichten. De nachthemel wiste het kolkend grauwe vuil van de rivier uit. Freddie lette er niet op. Ze focuste zich op het gezichtsloze profielfotootje, dat symbool stond voor Nas. Het stond stil. Had ze geen verbinding meer? Ze slalomden om de fonkelend verlichte, reusachtige kantoortorens van Canary Wharf.

Hier en daar doemden hijskranen, ankers, takels en losse raderen op, de spookachtige herinneringen aan het verleden van het haven-dok. De oude werktuigonderdelen stonden plompverloren tussen de omheinde nieuwbouwprojecten die verspreid lagen over het gebied. Ze waren bijna bij het stilstaande icoontje van Google+.

Freddie keek op toen de hoge flats plaatsmaakten voor rijen oude havenarbeidershuisjes. ‘De eerstvolgende straat rechts, denk ik.’

Ze had zich geen zorgen hoeven maken. De taxi sloeg rechtsaf een

straat met negentiende-eeuwse huizen in, waar het een drukte van belang was. Een politiebusje dat vermoedelijk Nas en haar team had vervoerd, stond geparkeerd achter een politieauto die de weg versperde.

‘Ik kan hier niet verder rijden, schat,’ zei de taxichauffeur.

‘Dit is prima zo. Bedankt.’ Ze gaf hem Dans papiergeld door het autoraampje. Geen spoor te bekennen van Nas, noch van haar collega’s in burgerkleding. ‘Hoe heet deze straat?’ Freddie stopte het wisselgeld in haar zak. Kon ze later een drankje voor kopen in de kroeg.

‘Blackbird Road,’ antwoordde de chauffeur. Toen keerde hij de auto en reed terug via de weg waarover ze gekomen waren.

Er was een wit dekzeil boven de voordeur van een van de huizen gespannen. Een politielint flapperde in de wind. Er stonden mensen bij in peignoir of met hun jas over hun pyjama. Ze maakten foto’s met opgeheven telefoons.

Bewoners van een stille straat in de Docklands ontdekten tot hun schrik dat... Wat was dit? Inbraak? Huiselijk geweld? Een kalende ge-uniformeerde agent van begin vijftig hield de wacht bij de voordeur. Aan de overkant van de straat stond een wit busje geparkeerd. Freddie zag een man een plastic overall achter uit het busje pakken, en het ding over zijn broek en overhemd aantrekken. De forensische dienst.

‘Hola, wat krijgen we nou?’ riep de politieman bij de voordeur.

Freddie draaide zich om en zag een magere agent met rossig haar, een paar jaar ouder dan zij, het huis uit strompelen. Hij braakte op het tuinpad.

‘Zware nacht, knul?’ riep een stem.

De groeiende meute toeschouwers lachte. *Is de millenniumgeneratie niet in de wieg gelegd om te werken?* De man van de forensische dienst mompelde: ‘Tjonge jonge’, bukte zich en stapte onder het politielint door. Hij omzeilde de kotsende agent en liep regelrecht het huis in. Geen politiepas, geen vragen, geen probleem.

Sleep het verhaal binnen. Manoeuvreeer jezelf in lastige situaties.

Freddie liep vastberaden naar het witte busje en gluurde naar binnen. Voilà! Uit een doos die achterin stond, pakte ze een in plastic

gewikkelde overall en trok hem aan over haar kleren. *Wegwerpoveralls: de ideale outfit voor freelancers?*

‘Blijf jij maar hier buiten, dan haal ik iets om dit op te ruimen,’ zei de oudere agent terwijl hij de bleke jongeman overeind hees. Hij verdween in het huis, juist toen Freddie het tuinhekje bereikte. Nu moest ze alleen nog langs agent Kots.

Zijn fletsblauwe ogen waren op haar gericht toen ze gebukt onder het politielint door schuifelde. Ze voelde zijn blik over de ritselende kunststof overall gaan, en hij bleef hangen bij... haar roodgeverfde haar. Shit. Dat verrekke haarkrijt. Ze bleef doorlopen. Fantaserend dat ze een nachtclub binnenging, zoals ze dat jarenlang gedaan had als minderjarige tiener. *Achter het politielint. Eerste ontdekkingen op een plaats delict.*

‘Goedenavond, mevrouw,’ zei agent Kots.

‘Goedenavond.’ Pas toen ze vlak bij hem was, stond ze stil. De zenuwen gierden door haar lijf. ‘Koud hè?’

‘Ja, mevrouw.’ Hij leek op het punt te staan om nog iets te zeggen, maar toen knikte hij naar haar en stapte opzij. ‘U bent vast nieuw in het forensisch team, mevrouw. Het is boven.’

‘Dank je.’ Ze meed zijn blik. De deur ging achter haar dicht en ze stond alleen in een smal gangetje met een laminaatvloer. Voor haar was een deur met een bewerkt glaspaneel erin. De patronen in het glas maakten een kubistische collage van de mensen erachter. Het geluid van een kokende waterketel. Een theelepeltje dat werd omgevoerd in een mok. Hoorde ze iemand huilen? Daar moest de keuken zijn. Er hingen zwarte jassen aan de kapstok onder de trap. Zoals agent Kots al had gezegd: datgene waar zij naar op zoek was, bevond zich boven. *Vrijdagochtend vond in alle vroegte een roofoverval plaats...*

Ze hoorde iets op de bovenverdieping. Ze had weinig tijd, dat was duidelijk. Naar binnen en naar buiten. Dat was het plan.

#BFF – BEST FRIENDS FOREVER

Zaterdag 31 oktober 05.36

Nasreen sprong uit het politiebusje, stopte de thermosfles met thee in de zak van haar hoody en liep terug naar de overkant. Ze was er weer op uit gestuurd om thee te halen voor de inspecteur. Dit had ze niet in gedachten gehad, toen ze vroeg of ze bij het rechteam van inspecteur Moast mocht werken. Ze wilde zichzelf bewijzen binnen het onderzoeksteam Zware Misdrijven, maar niet als loopmeisje. Misschien kreeg ze de kans om echt iets bij te dragen aan dit onderzoek. Het ging om een uitzonderlijk brute moord. Het lichaam van Alun Mardling, met doorgesneden keel voorover gezakt op zijn computer, was rond halfvijf vanmorgen gevonden door zijn moeder, Lucy Mardling. Ze kwam juist uit haar nachtdienst in het St.-Thomasziekenhuis, waar ze chirurgische instrumenten schoonmaakte. Maar al had iemand nog zoveel bloed en weefsel gezien in zijn leven, dacht Nasreen, het zou die persoon niet voorbereiden op dit hier.

Ze sloot haar ogen en zag zichzelf weer op de overloop van het huis staan met inspecteur Moast. Ze was buiten adem geweest omdat ze zich zo snel in haar overall had gehesen, om de anderen voor te zijn. Ze liet de gebeurtenissen nog eens door haar hoofd gaan.

‘Brigadier Nasreen Cudmore, dit is dokter Jim Fisher.’ Inspecteur Moast, in overall met capuchon over zijn blauwe donsjack, wenkte de patholoog. ‘Nasreen is nieuw in het team. Een frisse blik.’

Ze knikte toen dokter Fisher achteruit stapte om hen de kamer binnen te laten. Hij was ongeveer een meter vijftachtig, dus langer

dan Nasreen en de inspecteur. Zijn ogen twinkelden achter een bril met dun metalen montuur en Nasreen ving een glimp op van dik grijs haar onder zijn beschermende muts.

‘Fijn dat je eindelijk iemand bij je hebt die de correcte procedure kent, Ed.’ De dokter wees naar het wegwerpgezichtsmasker dat Nasreen droeg. Ze bloosde. Ze wilde de inspecteur niet in de problemen brengen.

‘Ik heb iets over mijn schoenen en over mijn kale knikker getrokken, Jim. Wat wil je nog meer?’ De grijze stoppelkaak van de inspecteur verbreedde zich tot een hagelwitte grijns. Met die muts over zijn gemillimeterde haar leek hij op een enorme wattenstaaf. ‘Jouw mensen zijn toch al klaar,’ vervolgde hij. ‘Ik wil alleen het lijk ter plaatse zien.’ Ze stapten het slaapkamertje binnen aan de voorkant van het huis. ‘Nou, nou, wat een knoeiboel, hè? Denk je dat je dit aankunt, brigadier Cudmore?’

Nasreen zette zich schrap. Ze wilde de plaats delict grondig beoordelen. ‘Ja, meneer. Ik heb al eerder te maken gehad met moordzaken.’

‘Okido.’ Inspecteur Moast haalde zijn notitieboekje uit zijn zak. ‘Het slachtoffer is Alun Mardling, achtenveertig jaar oud, vestigingsmanager van een bank op Canary Wharf.’

Ook Nasreen droeg een beschermende capuchon, dus moest ze haar hoofd alle kanten op draaien om het hele kamertje te bekijken. De blauwe jarenzeventiggordijnen zaten potdicht. Je kon de oranje gloed van de straatlantaarn buiten erdoorheen zien. Aan het plafond hing een stoffige lampenkap, bedrukt met verbleekte rode en gele auto’s. Eronder een bureau, een stoel en een computer, waar het lichaam tegenaan was gezakt. Het bloed van het slachtoffer was opgespat en op de muren terechtgekomen. Nasreen kreeg kramp in haar buik en ze vocht tegen de opkomende tranen. Strikt objectief blijven, hield ze zichzelf voor. Breek het in kleine, behapbare stukjes. Het beste wat ze voor het slachtoffer en zijn moeder kon doen, was helpen uitzoeken wie dit gedaan had.

Overal zat bloed. De vloer was ermee doordrenkt. Het droop

langs de wanden. In een hoek stond een smalle grenen garderobekast met aan de buitenkant van de deur een kleeerhanger waarover een kostuum hing – Mardlings werkkleding, nam ze aan. Dan nog een bijpassend grenen nachtkastje, zo klein dat de stapel *Top Gear*-magazines en een doos tissues het hele bovenblad in beslag namen. Verder was er nauwelijks ruimte in de kamer, ze stonden met z'n drieën hutjemutje op elkaar gepropt tussen de paar meubels. Alles zat onder de felrode bloedspatten.

'Een eenpersoonsbed, meneer. Bijna alsof dit een kinderkamer was.' Nasreen monsterde het verfrommelde, verbleekte blauwgeruite dekbed op het matras. 'Geen foto's of andere wanddecoraties.' Ze keek naar de vale muren.

'Ik heb begrepen dat mevrouw Mardlings zoon, Alun hier, bij zijn moeder is ingetrokken nadat zijn huwelijk gestrand was,' zei inspecteur Moast. 'Daarvoor woonde hij in Manchester.'

'Was hij pas gescheiden?' vroeg Nasreen. Dit was een trieste vrijgezellenkamer.

'Ongeveer vier jaar geleden,' antwoordde Moast.

'Het ziet er niet naar uit dat hij zijn leven weer echt had opgepakt, hè?' zei dokter Fisher vanuit de deuropening.

Het slachtoffer was gekleed in t-shirt en boxersshort. Zijn hoofd en bovenlijf waren naar voren tegen zijn computer gezakt. Zijn bloed leek met kracht op het bureau en tegen de muren te zijn gepletst, wat erop wees dat het met grote, snelle gutsen uit de wond was gekomen. Het meeste bloed zat op de computer, het bureau en de wand waar Mardlings gezicht naartoe was gewend.

'Is hij van achteren aangevallen?' vroeg Nasreen.

'Inderdaad,' antwoordde dokter Fisher. 'Zijn hals is doorgesneden met een scherp voorwerp, waarschijnlijk een mes. Zodra we terug zijn in het lab, weet ik meer.'

'We hebben tot dusver geen moordwapen gevonden,' zei inspecteur Moast. 'Ik heb een paar agenten naar buiten gestuurd om het te zoeken.'

Nasreen had ooit iets vergelijkbaars gezien na een bendeafrekening. ‘Het bloedspoorpatroon is opvallend. Alsof het met krachtige stralen naar buiten werd gestuwd,’ zei ze. ‘Heeft de dader de halslagader doorgesneden, dokter?’

‘Heel goed, brigadier.’ Dokter Fisher wees naar de doorgesneden hals. ‘Hij moet bijna onmiddellijk bewusteloos zijn geweest en binnen enkele minuten zijn doodgebloed.’

Wat een gruwelijk, gewelddadig einde van een leven. ‘Nou, in elk geval ging het snel,’ zei Nasreen. ‘Denkt u dat de dader kennis van zaken had?’

‘Het ziet eruit als een precisie-snee,’ antwoordde de dokter. ‘Dus hij was ofwel goed op de hoogte van anatomie, of het was een toevalstreffer.’

Inspecteur Moast knikte en schreef iets in zijn notitieboekje.

‘En vermoedelijk zit de kleding van de dader onder het bloed,’ vervolgde Nasreen.

‘Ik heb de jongens opgedragen om ook naar afgedankte kleren te zoeken,’ zei Moast.

‘Dit is een scherpzinnige dame, als ik jou was zou ik haar vasthouden, Ed.’ Dokter Fisher knipoogde naar Nasreen.

‘Ze is te jong voor je, Jim,’ zei Moast. Nasreen voelde dat ze weer bloosde. En toen werd ze weggestuurd om de thermosfles thee voor de inspecteur te halen.

Was ze te voortvarend geweest met haar commentaar? Of dacht de inspecteur dat ze niet kon omgaan met de barre realiteit van een gruwelijke misdaad? Ach nee, waarschijnlijk liet inspecteur Moast al zijn brigadiers voor hem rennen. Misschien dronk hij zoete, warme thee om de schok te verzachten en zijn hoofd helder te houden? Ze deden allemaal wat ze moesten doen om een plaats delict als deze te kunnen verwerken. En Nasreen begreep dat er offers moesten worden gebracht. Ze kon Claire maar beter sms'en dat hun bioscoopafspraakje morgen niet doorging. Claire had een baan op een advocatenkantoor. Ze had Nasreen al zo vaak laten zitten omdat ze

moest overwerken, in haar verwoede pogingen om daar partner te worden. Daarom werkte hun vriendschap zo goed. Ze wisten allebei dat hun baan op de eerste plaats kwam.

Er verschenen meer en meer nieuwsgierige toeschouwers achter het politielint waarmee de plaats delict was afgezet. Waarom stond agent Thomas op wacht bij de voordeur? Waar was agent Folland? Dit was niet volgens de regels.

‘Pas op het afstapje, mevrouw.’ De spichtige Jamie was meestal al bleek, maar nu was zijn gezicht spierwit. De teen van haar laars raakte een plas kots op het pad. ‘O, Jamie toch. En dat binnen de politieafzetting.’

‘Ik kon het niet helpen. Het gebeurde gewoon... Zullen ze me hiervoor op het matje roepen, mevrouw?’ Hij zag er verslagen uit.

Ze was er nog steeds niet aan gewend om met mevrouw te worden aangesproken. Ze voelde zich er oud door. En ze moest opschieten trouwens. ‘Ach wat, dokter Fisher kan er vast wel om lachen.’

Jamies mondhoeken zakten nog verder omlaag. Verdorie, ze had het juist luchtig bedoeld. Ze probeerde geruststellend naar hem te glimlachen. ‘Ik moet op zoek naar de chef.’

‘Ja, mevrouw.’ Jamie hield de deur voor haar open.

Zodra ze binnen was, maakte ze een lijstje in haar hoofd. Ze moest met de moeder van het slachtoffer gaan praten, ze was nu familierechercheur.

De technische recherche zocht in de achtertuin naar bewijsmateriaal, om uit te puzzelen hoe de dader toegang tot het huis had gekregen. Inspecteur Moast vond het voor de hand liggend dat hij via de steeg was gekomen die achter de huizen langs liep. Het was makkelijk genoeg om over de schutting te springen en via de tuin het huis binnen te dringen. Een uit de hand gelopen inbraak? Misschien. Als de dader had aangenomen dat iedereen sliep, en vervolgens Alun Mardling tegen het lijf was gelopen, kon hij hem in paniek hebben vermoord. Er leek niets weg te zijn. Er waren geen tekenen van een worsteling. Geen bewijs van poging tot inbraak.

Maar er was iets heel verontrustends aan de manier waarop de keel van de man was doorgesneden. Alsof hij... een offerdier was. Ze voelde aan de thermosfles in haar jaszak. Heet. Dus kon de inspecteur best even wachten op zijn thee terwijl zij nog vlug een kijkje bij het lijk nam.

Nasreen nam de trap met twee treden tegelijk. Ze hoorde gestommel boven, waarschijnlijk iemand van het forensisch team die daar nog bezig was. Aangekomen bij de slaapkamerdeur bleef ze als aan de grond genageld staan. Ze keek niet naar het bloedbad, maar naar degene die erbij stond.

Was zij technisch rechercheur? Nee, onzin. Nasreen had haar daarnet nog gezien bij Espress-oh. Hoe was ze...? Waar had ze...?

‘Freddie Venton, wat doe jij hier in godsnaam?’

Freddie – en het was onmiskenbaar Freddie, met die bizarre rode strepen in haar haar en donkere mascaravlekken onder haar ogen – liet haar kin op haar borst zakken. Toen rolden haar ogen omhoog zodat je alleen het wit nog zag, en zakte ze in elkaar.

Instinctief schoot Nasreen met uitgespreide armen op haar af, maar iemand was haar voor. Ze kwam met een schok tot stilstand, net voordat ze tegen de geüniformeerde rug met de kroon op de epaulet zou botsen. Dat kon toch niet... ‘Commissaris!’ Ze stond stijf rechtop, met de hakken tegen elkaar. Handen langs haar zij. Zwetend.

Commissaris Gray draaide zich naar haar om. Zijn peper-en-zoutkleurige, getrimde wenkbrauwen waren samengeknepen van inspanning, en Freddie hing als een lappenpop tussen zijn handen. ‘Brigadier, kent u deze agent?’

‘Ik... ehm... meneer... ik...’ Hoe had dit kunnen gebeuren? Wat deed hij hier? Hij moest hebben gereageerd op de noodoproep. Net als hun eigen team. Personeelstekort.

‘Vertel op, brigadier.’ Commissaris Gray omklemde Freddie’s schouders met zijn zachte, smetteloze bureauhanden met keurig geknipte nagels.

‘We hebben samen gestudeerd.’ Het was eruit voor ze het wist. Haar wangen gloeiden. Ze had gelogen tegen de commissaris. Alles wat ze op de opleiding had geleerd, kwam boven. Hou de adrenaline onder controle. Pas je aan aan de situatie. Kom in actie. ‘Ik breng haar naar buiten, meneer, ze heeft frisse lucht nodig.’

‘Nas?’ Freddie’s stem klonk schor.

De commissaris keek neer op Freddie, en Nasreen zag de kaarsrechte scheiding in zijn haar. ‘Freddie, de commissaris en ik weten dat dit voor jou de eerste niet-onderzochte plaats delict is. Ik breng je naar buiten zodat je op adem kunt komen.’ Ze wierp Freddie een priemende blik toe om de ernst van de situatie duidelijk te maken. *Speel het spelletje mee.* Goeie genade, nu hees die meid zich zowaar op aan de arm van de commissaris.

Nasreen had de verkorte opleiding mogen volgen, hoe intensief de trainingen ook waren. Ze had de ongepaste grappen van haar collega’s verdragen. Ze had bendeleden overbluft, en een keer een man overmeesterd die met een machete rondzwaaide. Dus ze verdomde het om Freddie Venton haar ondergang te laten worden. ‘Volgens mij moet je echt...’

Freddie rukte haar arm los van Nas. Ze voelde zich beverig, ja, maar ze ging hier mooi niet weg voor ze wist wat er speelde. Ondanks *dat ding* dat in de kamer lag. ‘Vreemd, hè...’ bracht Freddie hijgend uit. De angst sneed door haar lichaam zoals het mes door de keel van de dode man. Ze wendde zich af van het opdrogende bloed. *Wees getuige.* Door al het donkerrood heen ving ze een glimp op van een t-shirt en boxersshort. Dit ding, dat ooit een levend, ademend mens was, was gekleed alsof hij zó in bed wilde kruipen. Een hand lag nog op de computermuis. ‘Vreemd, hè, dat... dit... is gebeurd terwijl hij achter de computer zat?’

‘Een heleboel mensen zitten in hun vrije tijd achter de computer.’ Nasreens wenkbrauwen bewogen wild op en neer, ze scheen ze niet onder controle te kunnen houden.

Freddie focuste zich op die beweging, op en neer. Op en neer. Haar ademhaling werd rustiger. Ze gebaarde naar het bureau, maar liet direct haar arm weer zakken toen ze zag hoe heftig die beefde. *Concentreer je op iets anders.* ‘Zat hij porno te kijken?’ *Pornoverslaving. Een modern modeprobleem.*

‘Dus je hebt zijn hand opgemerkt?’ vroeg de geüniformeerde smeris die haar betrapt had.

Freddie vestigde haar ogen op de schouder, en vermeed zorgvuldig om naar de halsstreek te kijken. *Denk aan iets anders.* Zijn andere arm hing lager, met gebogen elleboog. Zijn hand zat... ‘In zijn boxershort! O, mijn god! Hij is handkarrend de pijp uitgegaan!’

De smeris grinnikte even.

Denk aan iets anders. ‘Het is toch geen kinderporno, hè?’ *Pedofiel afgeslacht: een wraakactie.*

Nasreen antwoordde kortaf: ‘Niets wijst erop dat...’

‘Laten we een kijkje nemen.’ De juut haalde een latex handschoen uit zijn zak en liep behoedzaam naar het bureau.

Freddie negeerde Nasreens ongelovige gezicht en fixeerde haar blik op het computerscherm. De smeris haalde een pen uit zijn zak en stootte er zachtjes mee tegen de muis. De monitor kwam met een statisch gesis tot leven. Geen porno. Geen film. Maar een achtergrondbeeld van een schedel met gekruiste beenderen, overdekt met tekstvakjes. Geruststellend vertrouwde tekstvakjes voor Freddie.

De smeris tuurde naar de computer. ‘Is dat Twitter? Die site waarop mensen praten over wat ze gegeten hebben tussen de middag?’ zei hij.

Freddie klampte zich vast aan de normaliteit van zijn vraag. ‘Het is een microblogsite, waarmee je de nieuwste ontwikkelingen op de voet volgt, ideeën verzamelt, werkcontacten opdoet en ze onderhoudt.’ *Doorgaan.* Koortsachtig wroette ze in haar gedachten en babbelde in het wilde weg: ‘Ik vraag me af waarom hij zich afrukte terwijl hij op Twitter zat. Ik heb ooit wel gehoord van mensen die

hun mobiel checken op het moment dat ze seks hebben, maar dit heeft iets van gebrek aan zelfrespect.'

'Wat hebben al die apenstaartjes te betekenen?' De geüniformeerde agent keek nog steeds aandachtig naar het scherm.

Als ze hem nog even aan de praat hield, kreeg ze misschien meer info los voor haar artikelvoorstel. Freddie deed een stap naar voren.

Nasreen haalde piepend adem. 'Pas op dat je het slachtoffer niet aanraakt of bewijsmateriaal beschadigt.'

'Het lijkt me duidelijk dat juffrouw Venton goed weet wat ze doet, brigadier,' snauwde de smeris.

Freddie was blij dat zijn toon het woord slachtoffer dat in de lucht leek te hangen uitwiste.

'Twitter is een socialmediasite. Iedere deelnemer heeft een Twitter-gebruikersnaam, die uniek is voor die persoon. Alle gebruikersnamen beginnen met het @-symbool. De mijne is @ReadyFreddieGo. Ze worden ook wel @-namen genoemd.'

'O, juist,' zei de smeris.

Om de tweets op het beeldscherm te kunnen lezen, moest Freddie zich over het dode lichaam heen buigen. Ze kon het horen druipen. Ze concentreerde zich op het scherm: Alun Mardling. Zo heet... heette... hij. 'Dit is dus de account van Alun Mardling. Zijn Twitter-gebruikersnaam is @MaddeningAlun23.' Ze wendde zich van de computer en het lijk af, om de agent aan te kijken. 'Op je Twitter-account kun je mensen volgen, andere gebruikers. Hun tweets, de berichten die ze online hebben geplaatst, komen tevoorschijn in je zogeheten tijdlijn. Het nieuwste bericht staat altijd bovenaan.' De smeris fronste zijn voorhoofd. 'Als ik bijvoorbeeld Nasreen volg en zij twittert dat ze vlak bij Espress-oh in St.-Pancras is, dan verschijnt het bericht op mijn tijdlijn op het moment dat zij het verstuurt.' Nas wierp haar een norse blik toe. Freddie ploeterde door. Al kletsend verdreef ze de mist uit haar hoofd. Haar maag kwam tot rust. 'Ik kan Nasreens bericht opnieuw plaatsen of delen,

zodat mijn volgers het in hun tijdlijn zien verschijnen, door te retweeten, zoals dat heet.'

'Nodig je mensen uit om je te volgen en accepteer je uitnodigingen, zoals dat op LinkedIn gaat?' vroeg de smeris met een nadenkend gezicht.

'Nee,' antwoordde Freddie. Ze concentreerde zich op hem in plaats van op het lijk. 'Op Twitter kun je volgen wie je maar wilt, en je kunt ook een bericht sturen aan wie je maar wilt door zijn of haar @-naam te gebruiken. Als ik een account opzoek, bijvoorbeeld door Alun Mardlings @-naam in te typen, kan ik lezen wat hij heeft geplaatst zonder hem te volgen. En ik zou hem iets kunnen vertellen door zijn @-naam in een tweet te gebruiken. Dat zou dan als een melding op zijn scherm verschijnen.'

'Dus op Twitter kan iedereen met iedereen praten?' vroeg Nas.

'Precies. Daarom is het zo populair. Ik zou, ik noem maar wat, rechtstreeks kunnen communiceren met mijn lievelingsschrijfster Margaret Atwood, of met een popster zoals Taylor Swift. De meeste beroemdheden en bekende journalisten zijn door Twitter geverifieerd, dat zie je aan een blauw vinkje op hun accountbio, een korte persoonsbeschrijving van zichzelf.' Ze trok haar telefoon uit haar zak en haalde de account van Taylor Swift op. 'Zie je dit blauwe vinkje hier?' Nas en de smeris knikten. 'Je kunt ook zien hoeveel mensen zij volgen, en door hoeveel mensen ze gevolgd worden.'

'Wacht.' Nas wees naar Freddie's telefoonscherm. 'Heeft Taylor Swift meer dan eenenzestig miljoén volgers?'

'Yup,' zei Freddie.

'Vreselijk,' zei de smeris. 'Wordt ze dan niet overstelpt met die @-naamberichten?'

'Dat zit er dik in,' antwoordde Freddie. 'Maar je kunt mensen blokkeren die problemen veroorzaken.'

'En iedereen kan de @-naamberichten zien die je aan anderen stuurt?' Hij ging met zijn gehandschoende vinger over het schermje van haar mobiel.

‘Dat klopt,’ zei Freddie. ‘Maar als je een andere gebruiker volgt, en diegene volgt jou terug, dan kun je een “rechtstreeks bericht” sturen, en dat is privé.’

Nasreen kookte van woede. De afgelopen twee jaar had ze geprobeerd contact te maken met commissaris Gray. Het was bij vier woorden gebleven: ‘Goedemorgen meneer’ en ‘Goedenavond meneer’. En moest je hem nu zien met Freddie, ze leken Starsky en Hutch wel. Het was algemeen bekend dat de commissaris een afkeer van social media had. Hij had vorig jaar een goede agent moeten ontslaan toen de man, na een paar biertjes te veel, gevoelige informatie over een lopend onderzoek had onthuld op Facebook. De pers was erbovenop gesprongen. Dit soort websites waren niet te vertrouwen. De commissaris en Freddie draaiden zich alweer om, om naar de computer van het slachtoffer te kijken. Nas stond erbij en ze keek ernaar. Freddie zou sporen kunnen beschadigen. Inspecteur Moast was beneden, en had er geen idee van dat een Espresso-oh-serverster bezig was zijn onderzoek te verknallen. Zij en Freddie hadden vroeger veel gedeeld, nou, jammer dan. Ze moest dit stoppen voor het uit de hand liep. Ze moest iets zeggen.

‘Hij is een trol!’ Plotseling priemde Freddie haar vinger in de richting van het scherm.

‘Wat?’ Nasreen herkende de opwindning in Freddie’s stem, en heel even was ze terug in het verleden, in blijde afwachting van het begin van Freddie’s verjaardagsfeestje toen ze acht werd.

‘Trollen, dat is iemand uitschelden en beledigen via internet. Daar heb je toch wel eens van gehoord?’

‘Opletten, brigadier,’ zei commissaris Gray zonder zich om te draaien. ‘Vorig jaar hebben we daar een verplichte cursus over gegeven, diverse keren. Online pesten: een groeiende zorg voor de politie. Iedereen was er speciaal voor ingeroosterd.’

‘Ik heb die cursus gevolgd, meneer. Ik weet wat een trol is. Natuurlijk...’

‘Jezus!’ Freddie hield haar vinger nog steeds gevaarlijk dicht bij het scherm. ‘Hij is er compleet aan verslingerd. En hij richt al zijn pijlen op Paige Klinger.’

‘Het fotomodel? Met die lippen?’ Nasreen leunde naar voren, zodat haar gezicht vlak naast dat van Freddie kwam. Ze rook vaag naar oude sigaretten.

Nasreen bestudeerde de tweets, een wirwar van @-symbolen en hashtags. ‘Wat staat er?’

‘Kijk, hier.’ Freddie wees op een van de berichtvensters. ‘Deze @PaigeKlinger is hijzelf, die iets tegen haar zegt.’ Freddie ging met haar vinger langs de woorden:

Alun Mardling @MaddeningAlun23 • 1s

@PaigeKlinger U verdient ut dat je gneukt word metten prikkeldraaddildo kakhoe. voor oge van je pap&mammie slet.

Commissaris Gray blies lucht tussen zijn tanden door. ‘Wat is dit voor taal?’

‘Nou, algemeen beschaafd is het in elk geval niet,’ zei Freddie. ‘Plus dat hij het denk ik met één hand heeft getypt.’

Nasreen volgde Freddie's blik, die bleef rusten op de met bloedkorsten bedekte hand van het slachtoffer.

‘De bloedlinke ouwe rukker,’ zei Freddie.

Nasreen negeerde haar. ‘Dit is ernstig, meneer. Bedreiging met verkrachting. Met marteling. Waarom heeft ze geen aangifte gedaan?’

‘Gebeurt continu, dit soort dingen,’ zei Freddie.

‘Meneer, als hij haar en haar familie zo zwaar heeft bedreigd, lijkt me dat een goed motief.’

‘Hmmm.’ Commissaris Gray sloeg zijn armen over elkaar. ‘Een vuil zaakje.’

Freddie's brein werkte op volle toeren. Ze zag haar artikel al helemaal voor zich. In geuren en kleuren. Ze dacht aan het bijbeho-

rende honorarium. ‘Het staat vast dat het moord is, toch? Geen zelfmoord?’

‘Geen wapen. Wijst erop dat iemand het meegenomen heeft. Dit is beslist moord.’ Nasreen stond nog steeds naar de tweets te kijken.

‘Super!’ *De man die Paige Klinger trolde vermoord.*

‘Super?’ De juut draaide zich om en keek haar recht in de ogen. ‘Hoe zei je ook al weer dat je heette, agent?’

Politieagent weigerde een verklaring te geven. Tijd om af te nokken. ‘Ik voel me weer licht in mijn hoofd worden.’ Freddie deed een stap naar achteren, weg van het lijk. En besepte toen pas dat ze niet loog.

‘Ze ziet er ziek uit, meneer.’ Nasreen greep Freddie stevig bij de arm. ‘Ik breng haar naar buiten. Nu meteen. Ze staat op het punt om over te geven.’ Deze keer liet Freddie zich meetronen de kamer uit.

Nasreens hart bonkte. Laat inspecteur Moast en de anderen buiten zijn, alsjeblieft. Er was niemand te zien. Ze keek over haar schouder en zag dat commissaris Gray nog steeds naar de computer staaarde. Met haar vrije hand greep ze de capuchon van Freddie’s overall en trok hem over haar springerige haardos.

‘Hé, voorzichtig!’ Freddie probeerde zich los te wurmen uit Nasreens greep.

Nasreen legde haar met een dreigende blik het zwijgen op. Wilde Freddie soms gearresteerd worden? Was dit allemaal onderdeel van een uitgekend plan om Nasreens carrière te verpesten? Een wraakactie om wat er acht jaar geleden gebeurd was? Dat zou belachelijk zijn, maar ja, dit was Freddie Venton, dus... Ze sleepte Freddie de gang door en trok de voordeur open.

Agent Jamie Thomas draaide zich naar hen om. Zijn huid was even bleekblauw als de hemel op dit tijdstip in de ochtend. ‘Alles in orde, mevrouw?’ Hij gebaarde naar Freddie, die nu zwaar tegen Nasreen aan leunde, bijna alsof ze probeerde haar te laten struikelen.

‘We gaan alleen even een luchtje scheppen. Weet jij waar inspecteur Moast is?’

Jamie schudde zijn hoofd. ‘Ik heb hem al zo’n twintig minuten niet meer gezien.’

Aardige vent, die Jamie. Nasreen vond het niet leuk om tegen hem te liegen. ‘Oké, bedankt.’ Ze duwde Freddie voor zich uit en dirigeerde haar met een boogje om het braaksel heen dat nog steeds op het pad lag.

‘Denk je dat het team nog iets gaat drinken als we hier klaar zijn, Nasreen?’ riep Jamie haar achterna. ‘Ik stik nog steeds van de zenuwen, ik kan wel een borrel gebruiken.’

‘Ik ga deze keer niet mee, dank je, Jamie,’ riep ze geforceerd opgewekt terug. Terwijl ze onder het politielint door kropen, boog ze zich dicht naar Freddie toe. ‘Niets zeggen,’ siste ze.

Er stonden nog steeds burgers op straat naar het huis te turen. Waar waren de agenten die de burens hoorden te ondervragen? Bewegende gordijnen. Ze zag de eerste forensen verschijnen, netjes in kostuum. Ze waren vlak bij Canary Wharf... wanneer openden de financiële markten? Binnenkort zouden zich hier nog meer nieuwsgierigen verzamelen. Vijf voordeuren verderop spotte Nasreen een steegje en ze glipte daarin, Freddie met zich meetrekkend. De zijmuren van huizen rezen aan weerskanten van hen op. Freddie schudde zich los.

‘O, mijn god! Al dat bloed en... Laat me even uitblazen... o, god! Dat is toch niet te geloven.’ Freddie boog zich voorover en spuugde slijm op de keien. ‘Ik dacht dat ik zou gaan kotsen, net als die gast bij de deur.’

‘Wat kom je hier doen, Freddie? Ik heb je acht jaar niet gezien, we hebben elkaar nooit meer gesproken, en plotseling kom ik je tegen op St.-Pancras Station en even later op een plaats delict? Je maakt mij niet wijs dat dat toeval is.’ Dit was ongelooflijk. Nasreen stak haar hoofd om de hoek van het steegje om te checken of niemand hen had gevolgd.

‘Die smeris bij de deur. Die jongen die moest braken. Ik neem aan dat hij zwaar in de nesten zit, als het uitkomt dat hij me heeft binnengelaten.’

Nasreen keek naar Freddie Venton, het meisje dat ze als kind verafgood had, het meisje dat ze zich jarenlang als zusje had gewenst, het meisje dat nu haar arm probeerde te bevrijden uit de plastic rechercheoverall die ze gejat had. ‘Heb je enig idee wat je gedaan hebt? Wat ik gedaan heb? Jij had agent Thomas zijn baan kunnen kosten. Je hebt de plaats delict verstoord. Waar ben je in vredesnaam mee bezig?’

Freddie keek niet op. ‘Je klinkt net als je moeder, die keer dat ze ons betrap had toen we alle chocoladebiscuitjes hadden opgegeten.’

‘Dit is serieus, hoor. Ik kan mijn baan wel kwijtraken. Je hebt me in een onmogelijke positie gebracht.’

‘Hé, verbeeld je maar niets. Ik was daar echt wel weggekomen zonder jouw hulp.’

Nasreen ademde zwaar uit. ‘Dat bedoel ik niet. Ik zou je kunnen arresteren voor inbraak, voor het verstoren van een plaats delict, en omdat je jezelf hebt voorgedaan als technisch rechercheur!’

‘O, tja.’ Freddie stroopte de rechercheoverall van haar benen en trok hem over haar schoenen. Ze had weer kleur op haar wangen, ze was zelfs vuurrood geworden. ‘Nou, wat let je?’

Nasreen dacht aan Freddie's moeder, Lorna Venton. Woonde ze nog steeds in haar keurige eengezinswoninkje, probeerde ze nog steeds uit alle macht positief te blijven terwijl haar man ergens zat te pimpelen? Was Freddie's alcoholistische vader nog in leven? Zou de zachtaardige Lorna, die Nasreen vroeger een ijslolly gaf als ze haar knie had geschaafd, het kunnen verwerken als ook haar dochter werd gearresteerd? ‘Nee, doe ik niet. Maar alleen omdat ik je moeder de schande wil besparen.’

Freddie keek over Nasreens schouder, ze had haar aandacht er al niet meer bij. ‘Is de DLR die kant op?’

‘Wat?’

‘De Docklands Light Railway. De tréin, Nas. Of voel je je te goed voor het openbaar vervoer sinds je een smeris bent?’

Al die jaren dat Nasreen verdrietig was geweest om het verlies van hun vriendschap... En nu stond er in plaats van het hartelijke, dappere meisje dat ze zich herinnerde, een vreemde met een brutale mond tegenover haar, iemand die dacht dat ze de wereld in haar zak had. Wat een sukkel was ze geweest. Nasreen voelde het bloed naar haar wangen stijgen. ‘Het station is die kant op.’

‘Tot ziens, brigadier Cudmore.’ Freddie salueerde spottend voor haar.

Nasreen sloot haar ogen. Het leek wel een akelige droom. Toen ze weer keek, was Freddie verdwenen. Nasreen liep terug naar Blackbird Road 39, met de inmiddels koude thermosfles thee voor inspecteur Moast in haar zak. Ze wilde Freddie Venton nooit meer zien.